

[Leif Hermann]

svar på en bemærkning, hr. Korneliusen kom med – i provokatørbetænkningen faktisk har taget stilling, faktisk har taget højesteretsdommen til efterretning, i og med at det har ladet den indgå i overvejelserne om afhøring af agenter som vidner.

Hr. Per Stig Møller siger, at det jo kun er en enkelt sag, og får det derved til at lyde, som om: nå ja, herregud, en enkelt domstol har i en enkelt sag sagt sådan og sådan, og hvad er de så så bekymrede for, de folk ude på venstrefløj? Nu er det jo ikke en hvilken som helst domstol, der har afsagt denne kendelse. Dertil kommer, at kendelsen er afsagt med dissens. Der er altså ikke tale om, at højesteret entydigt og glasklart har påpeget, at reglerne i retsplejeloven giver hjemmel til det. Det hævder ikke engang flertallet i højesteret.

Når hr. Per Stig Møller citerer professor Robert Bechs »Retsplejeloven gennem 50 år« for at sige, at det er mere naturligt at spørge, om der er nogen hindring for at vælge den løsning, at man anonymiserer vidnet og forklaringen, så må man nok sige, at det er – for nu at bruge hr. Per Stig Møllers eget udtryk – at stille tingene på hovedet. Af retssikkerhedsmæssige grunde må det nødvendigvis være sådan, at det eksplicit skal fremgå af retsplejeloven, hvad man kan foretage af begrænsninger i den tiltaltes rettigheder. Hvis man sagde, at det, der ikke står i retsplejeloven, er tilladt, så ville vi nok komme i en ganske betænkelig situation, mere betænkelig end den, vi befinder os i rent retssikkerhedsmæssigt, når vi taler om narkotikasagerne, hvor retssikkerhedsproblemerne i forvejen er store.

Jeg synes, at hr. Bjørn Elmquist fik snoet sig smukt og nydeligt uden om den sædvanlige begejstring, han lægger for dagen, når der er tale om Europarådets aktiviteter. Jeg mener ikke, at hr. Bjørn Elmquist har noget voldsomt behov for at høre, hvorvidt Europarådets Menneskerettighedsdomstol vil fortolke artikel 6 i Menneskerettighedskonventionen i overensstemmelse med det, højesteret har foretaget sig. Denne artikel er klar. Den har ingen mening, hvis det er således, at den tiltalte i det mindste ikke kan gøre sig bekendt med indholdet af vidnets forklaring. Derfor må man sige, at rent formelt kommer Danmark i en situation, der er lidt småpinlig, hvis ikke vi agter at overholde denne kon-

vention. Det bliver underholdende, næste gang hr. Bjørn Elmquist skal hive lande for Europarådets Menneskerettighedskommission og fortælle dem, at de skal overholde Menneskerettighedskonventionen, når vi ikke selv gør det.

Må jeg godt sige til hr. Poulsgaard, som starter med at fortælle om den venstreorienterede hetz mod politiet, at under debatten om justitsministerens politiredegørelse – nå, nu er hr. Poulsgaard vist gået, men så kan han jo læse det i forhandlingerne – tilsluttede jeg mig hr. Lengers bemærkninger om, at i 9/10 af sagerne, jeg vil godt sige 99 ud af 100 sager, har vi ingen problemer med politiet, men netop den sagskategori, vi taler om her, har givet anledning til betydelig offentlig opsigt, og det betyder, sådan som vi har set det, at der er nogle retssikkerhedsmæssige problemer. Vi får ikke løst de retssikkerhedsmæssige problemer i denne sammenhæng ved at vedtage dette lovforslag, men vi får i det mindste taget hul på diskussionen om nogle af dem og får sikret et lille hjørne.

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Der blev stillet et spørgsmål af hr. Bjørn Elmquist om, hvorvidt Menneskerettighedskommissionen har behandlet disse spørgsmål. Jeg mener ikke, at den har behandlet det specielle spørgsmål om retssikkerheden, men vi vil gerne undersøge det. Hvis jeg får en anmodning om det fra retsudvalget, skal jeg foretage en nærmere undersøgelse og så besvare det.

Jeg skal i øvrigt ikke kommentere, hvad der er blevet sagt. Jeg har indtryk af, at der har været fremført tre synspunkter.

Det ene, som forslagsstillerne stærkest har anført, er, at der her er et problem vedrørende retssikkerheden, der må løses med det samme, fordi højesteret har afsagt en dom, hvis synspunkt forslagsstillerne ikke deler, idet de ikke mener, at den opfylder de retssikkerhedshensyn, der skal tages.

Det andet synspunkt, der har været anført først af hr. Per Stig Møller, dernæst af andre, er, at en enkelt sag, der drejer sig om noget helt undtagelsesmæssigt, ikke bør medføre, at man foretager lovændringer eller lignende. Det er samtidig af de pågældende anført, at vi står i en situation, som ikke er enestående, hvor der fremsættes trusler eller udvises en